

H. Braad-Sørensen

J. nr. A. 511

Den 9. april om morgenen mødte jeg posten på Kalkværksvej, da jeg var på vej til arbejde, han råbte: "Du er i dag blevet tysker", jeg svarede: "Hold kæft, det sidste jeg ønsker".

Men der gik ikke mange minutter, før jeg hørte de første tyske fly, som kom lavt hen over byen, og der blev hældt flyveblade ud, så jeg var klar over, at der var sket noget, at tyskerne var gået over grænsen.

Da jeg nåede ned på værftet var der ivrig diskution, og der blev ikke lavet meget den dag, thi hver gang der kom en flyver, røg vi alle ud for at se, hvad der skete.

Den 10. april om morgenen mødte jeg den første tyske motorordonans på hjørnet Havnegade - Danmarksgade, han viste mig et kort over byen, og bad om at få at vide hvor Hoffmanns Hotel lå, men jeg rystede på hovedet, og forklarede, at det anede jeg ikke, sådan et fandtes ikke her, men tyskeren påstod, at hans kort var nyt, og at det skulle være her i nærheden, jeg fortsatte ned ad Havnegade, mens tyskeren kørte nordpå ad Danmarksgade, så han har nok fundet det.

I løbet af den 10. april kom de første tyske motortorpedobåde til Frederikshavn, og den danske flådeenhed "Peter Skram", og et par enkelte enheder + 1 vandflyvemaskine blev lagt til kaj, senere blev vandflyvemaskinen skilt af og sat på jernbanevogn.

Den 10. april var den første engelske flyver over Frederikshavn, han kom lavt hen over byen og forsvandt over Pikkerbakkerne.

I den første tid gik alt roligt, der kunne være smågnidninger, men ikke noget særligt.

I 1941-42 var jeg inde og aftjene min værnepligt ved kystdefentionen, der havde jeg mit første slagsmål med værnemagten, det var en sen aften, der var udgangsforbud efter kl. 21⁰⁰ og dette her var ca. kl. 23⁰⁰, jeg var på vej over Knipels bro, da jeg løb på to tyske marinesoldater, som havde fået en del mere spiritus end de kunne tåle (gudske lov), da de så mig tog de fat i mig, og jeg kunne godt se at der var udsigt til ballade, så jeg sparkede den ene rigtig godt i skridtet, og den anden fik en knyttet næve lige i ansigtet, så var jeg fri og løb alt hvad jeg kunne, til jeg var sikker på at der var fri bane.

Vi skulle også hilse på Værnemagten, men der blev gjort alt for at undgå dette, vi gik ind i opgange, vendte ryggen til, men på steder var vi nød til det.

Da jeg kom hjem fra tjenesten begyndte jeg på værftet igen, og flyttede ind på et værelse hos min onkel Christian Jensen i Søndergade 120, her blev roden lagt til den oprindelige modstand mod Værnemagten.

H. Braad-Sørensen

J. nr. A. 511

Min fætter Verner Jensen havde dengang en del med illegale blade at gøre. En dag kom han ud og spurgte om ikke jeg kunne hjælpe ham med at tage nogle kartofler op, han havde et stykke jord ude ved Nyholmstrand skole. Jo, det kunne jeg jo, men da vi havde gået lidt ude i haven, siger han, kunne du tænke dig at give en hand med, hvis det bliver nødvendigt, det drejer sig om at uddele blade, og med at få Jøderne til Sverige, og senere sabotage, Jeg svarede at han rolig kunne regne med mig.

Kort tid efter var jeg en tur i Ålborg med min fætter Verner Jensen og Poul Larsen, jeg måtte fortælle min Onkel, at jeg skulle til generalforsamling. Vi mødtes i rutebilen, men sad ikke sammen, vi var hos en bogtrykker derude, og jeg blev godkendt som værende brugelig.

Da vi skulle hjem, viste det sig at der var noget galt, så vi var ikke helt på det rene med rutebilen. Vi kom med en af Gasbilerne (transport af gasflasker) Det var en kold tur for mig at sidde bagpå, men der var kun plads til 3 i føre-
huset.

En anden tur til Ålborg, var en søndag hvor min kæreste og jeg skulle hjem til mine forældre på Engtoftevej. Vi havde to store pakker med illegale blade med til aflevering i Ålborg, men det viste sig umuligt at komme af med bladene, der var ingen til stede, så vi måtte selv ud og lægge dem i postkasser. Vi rendte hele eftermiddagen, og min broder spurgte: "Hvad er der i de pakker?" - "Det er æg, som vi skal aflevere". Mine forældre kikkede noget, men sagde ikke et ord. (Det arme postbud).

En middag var jeg på vej hjem for at spise, og det skulle gå stærkt. Jeg var lige kommet rundt ved Svaneapoteket, hvor der dengang stod en meget stor og kraftig politibetjent, kom der en tysk bil i venstre side af gaden, jeg var på vej sydover, han på vej nordover, han ville ikke flytte sig, og jeg heller ikke, så vi tørnede sammen. Jeg belv så gal at jeg røg ind i bilen til ham, og havde lige fået fat i brystet på ham, da jeg blev halet ud i nakken. Det var politibetjenten, jeg forklarede, at jeg ville have erstatning for mit forhjul eller også skulle han have tæsk, thi han måtte ikke køre i venstre side. Betjenten forklarede, at jeg kunne gå ned på Kommandanten ved den gamle skole, så fik jeg nok erstatning, men jeg måtte ikke slå løs på Værnemagten.

Tyskeren fik lov at køre, og jeg var dum nok til at gå ned på skolen, og fik også lov til at komme ind til selve Kommandanten. Jeg forklarede, hvordan det var gået til, og at jeg ville have et nyt forhjul. Det eneste han sagde var: "Den tyske Værnemagt gør ikke sådan noget. Skrup af"! Da jeg var på vej ud var der en soldat ved døren og åbnede for mig, men han sparkede mig i røven!

Jeg svor en dyr hhavn for dette forhjul, Samme aften sprængte jeg to OT. biler.